

šení před dražebním rokem a proto nastala zákonná sankce Šu 171 odstavec druhý ex. ř., že se pokládá za to, že jest srozuměn, aby dluh byl vydražitelem převzat a jeho dřívější dlužník ze závazku propuštěn. Na tom nemění ničeho, že věřitel v předchozím dražebním řízení žádal zaplacení hotovými, neboť toto dražební řízení bylo zrušeno, a tím pozbyla své účinnosti veškerá prohlášení, v něm učiněná. Co do pohledávky 60.000 Kč téhož hospodářského spolku nebylo ovšem třeba prohlášení ve smyslu Šu 171 odstavec druhý ex. ř., neboť ohledně této pohledávky bylo zavedeno řízení dražební, a věřitel, jenž navrhuje dražbu k uspokojení své pohledávky, dává již tím zjevně na jevo, že se nechce spokojiti s tím, aby pohledávka byla vydražitelem přejata, nýbrž že mu záleží na hotovém zaplacení a že tedy žádá, aby pohledávka byla zapravena hotovým zaplacením. V tom, že zástupce stěžovatelky při rozvrhovém roku nevznese námitky proti návrhu na hotové zaplacení (odporu, jak již vyloženo, v té příčině vůbec podati nebylo), nelze spatřovati mlčky se stavší souhlas. Zástupce stěžovatelky již při dražebním roku se ohradil proti tomu, by pohledávka 150.000 Kč byla pojata do dražebního řízení, poněvadž k němu nebyla přihlášena, čemuž nelze rozuměti jinak, než že se již při dražebním roku bránil tomu, by zmíněná pohledávka nebyla zapravena hotovým zaplacením, a vzhledem k jasnému a přesnému předpisu Šu 171 odstavec druhý ex. ř. mohla stěžovatelka právem spoléhati na to, že bez jejího výslovného souhlasu (poslední věta Šu 171 odstavec druhý ex. ř.) pohledávka 150.000 Kč nebude přikázána k hotovému zaplacení.

Čís. 4351. *zák. náměť w. 8461, 9736*

Postoupený dlužník není oprávněn, namítati postupníkovi, že postup stal se na oko, ježto v pravdě šlo o příkaz k vybrání pohledávky. Z poměru postupitele k postupníku mu vůbec nepřísluší námitky.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, Rv I 920/24.)

Žalobkyně, postupnice prodatelky, domáhala se na kupiteli zaplacení kupní ceny. Žalovaný namítl mimo jiné, že zažalovaná pohledávka nebyla žalobkyni postoupena, nýbrž že prodatelka ustanovila žalobkyni pouze za místo platební. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř i s t o l i c. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Postoupenému dlužníku nepřísluší vůči postupníku námitka, že postup byl dojednán pouze na oko, a že jde vlastně jen o příkaz k inkasu, tedy o poměr zmocnitelský. Dle Šu 1396 obč. zák. nemůže postoupený dlužník prvému věřiteli již platiti ani se s ním vyrovnati, jakmile mu postupník byl oznámen, což v tomto případě dle zjištění nižších soudů se stalo. Z toho, že může užíti s v ý c h n á m í t e k p r o t i p o h l e d á v c e, plyne, že postoupený dlužník má kromě námitek z přímého

právního poměru k novému věřiteli (postupníku) ovšem také právo, uplatňovati námitky z právního poměru k dřívějšímu věřiteli (postupiteli), tyto ovšem jen, pokud vznikly do postupu, nikoliv však i námitky, týkající se poměru mezi postupitelem a postupníkem. Jak tito mezi sebou upravili právní poměr, který na venek jest postupem a zejména jaký příkaz postupník snad obdržel a přijal ohledně hodnot z postoupených a jím vybraných pohledávek, — do toho postoupenému dlužníku ničeho není, a byla proto otázka legitimace strany žalující k podání žaloby správně nižšími soudy rozřešena.

Čís. 4352.

Honební společenstvo jest oprávněno domáhati se nicotnosti pachtovní smlouvy, jež byla uzavřena proti předpisu Šu 16 honeb. zák. pro Čechy. Pachtovní smlouva na oko nestane se platnou tím, že samo propachtující honební společenstvo (honební výbor) zasazovalo se o schválení pachtovní smlouvy a že smlouva byla dohlédacími úřady schválena.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, Rv I 931/24.)

K žalobě honebního společenstva na pachtýře honitby o nicotnost pachtovní smlouvy soud první stolice uznal smlouvu za nicotnou, poněvadž žalovaný byl jen nastrčenou osobou, by se zakrylo, že pachtýřem jest proti zákonnému zákazu Šu 16 honeb. zák. honební společnost. Odvolací soud žalobu zamítl, poněvadž v pachtovní smlouvě uveden jest jako pachtýř pouze žalovaný, tato smlouva byla pořadem správních stolic schválena a tím bylo právoplatně zjištěno, že pachtýřem jest pouze žalovaný.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by po případném dalším jednání o odvolání znova rozhodl a při tom hleděl i na útraty řízení opravných.

Důvody:

Pokud především se týče nářádky žalovaného v dovolacím sdělení, že Nejvyššímu soudu bude se zabývat ve smyslu Šu 240 c. ř. s. jeho námitkou nepřipustnosti pořadu práva, buď podotknuto, že o námitce té bylo souhlasnými rozhodnutími obou nižších soudů již pravoplatně rozhodnuto (§ 528 c. ř. s., 42 odstavec třetí j. n. a plenární rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1924, čís. pres. 1582/23). Dovolací důvod žalujícího honebního společenstva týkající se nesprávného právního posouzení sporné věci dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., je oprávněným. Žalobou domáhá se honební společenstvo, zastoupené honebním výborem, zjištění vůči žalovanému, že smlouva o pachtu práva honebního mezi honebním společenstvem a žalovaným není po právu. Aktivní oprávnění žalující strany k této žalobě vyplývá z ustanovení §§ 4, 8, 12, 13 hon. zák. K odůvodnění žaloby tvrdí žalující strana, že smlouva,